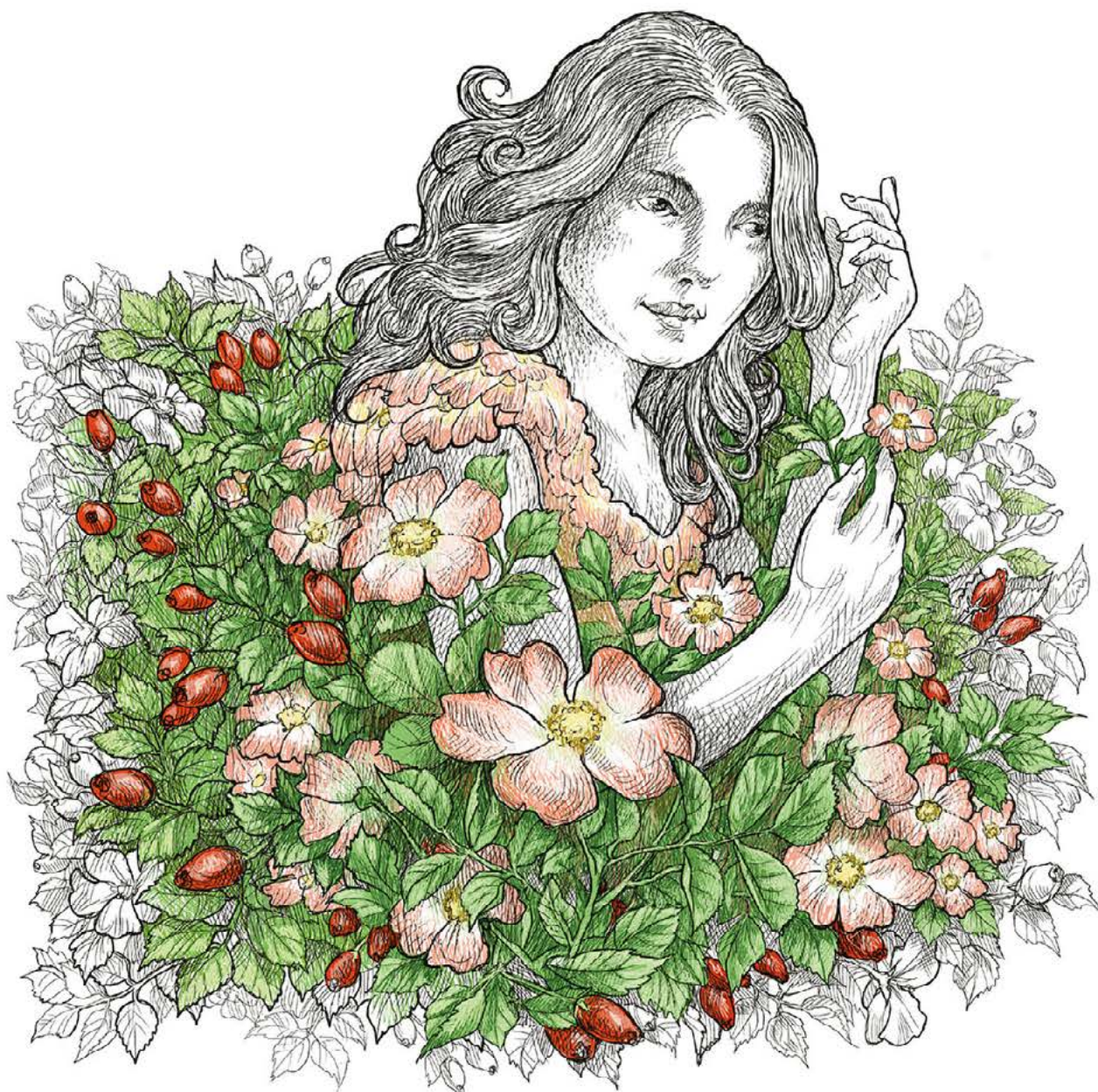

Klasické české pohádky

Klassische tschechische Märchen

německo-české vydání

Klasické české pohádky

německo-české vydání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Eva Mrázková

Klasické české pohádky: německo-české vydání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

*Klassische tschechische
Märchen*

*Klasické české
pohádky*

© Eva Mrázková, 2022
Illustrations © Atila Vörös, 2022
Translation © Stephanie Kyzlink, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-266-1822-5
ISBN e-knihy 978-80-266-1827-0 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

*Klassische tschechische
Märchen*

deutsch-tschechische Ausgabe

*Klasické české
pohádky*

německo-české vydání

Převyprávěla Eva Mrázková

Ilustroval Atila Vörös

edika.

Inhalt

Die stolze Prinzessin.....	6
Verstand und Glück	36
Wer ist dümmer?	50
Dornröschen	60
Des Teufels Schwager	84
Der zwölfköpfige Drache	118
Handwerk hat goldenen Boden.....	140
Aschenputtel	150

Obsah

Pyšná princezna.....	7
Rozum a štěstí	37
Kdo je hloupější?	51
O Šípkové Růžence	61
Čertův švagr.....	85
Drak dvanáctihlavý	119
Řemeslo má zlaté dno.....	141
O Popelce	151

Die stolze Prinzessin

Hinter neun Flüssen und neun Bergen lag einst ein Königreich, in dem alle Menschen glücklich und zufrieden lebten. Jeder packte mit an und die Menschen hatten Spaß und Interesse an der Arbeit, so dass das Land gedieh und Handwerk sowie Landwirtschaft florierten. Die Menschen trafen sich auch gerne, redeten, sangen und tanzten zusammen.

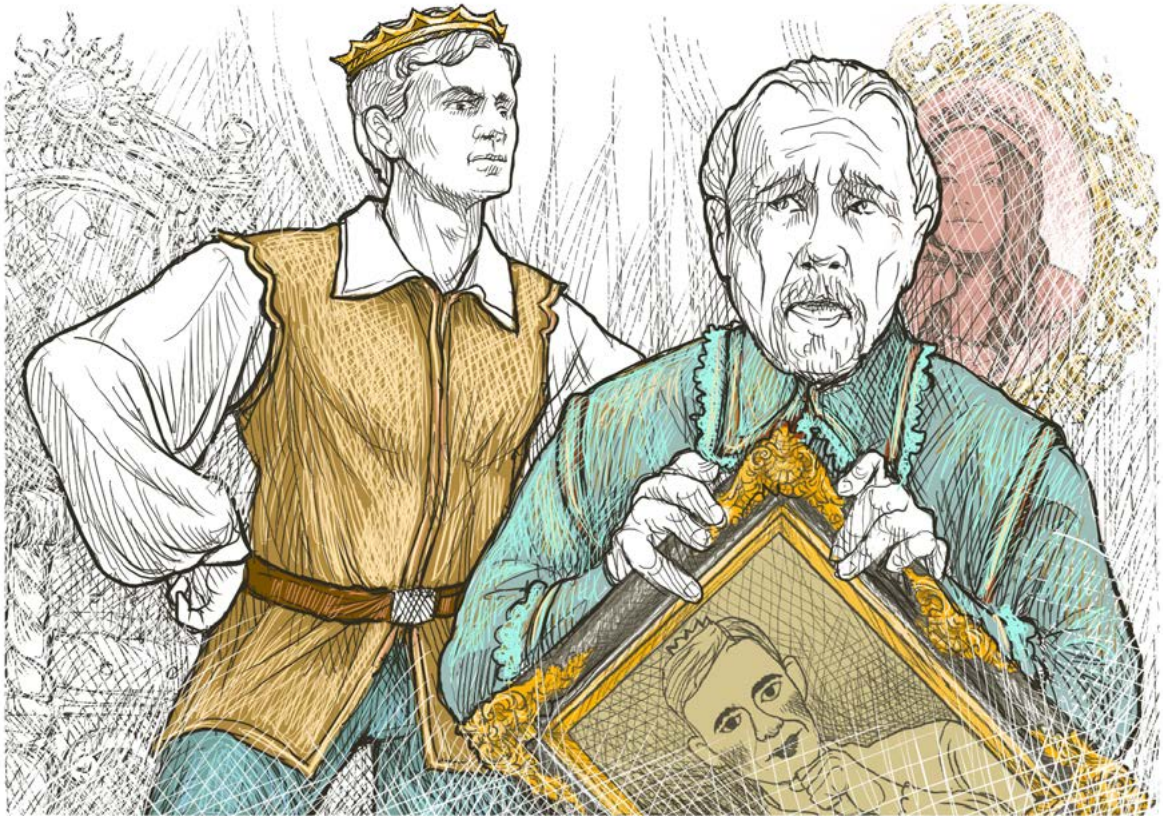
Die Untertanen liebten und verehrten ihren Herrscher und unterwarfen sich ohne Murren seiner Führung. König Miroslav war zwar ein junger, aber schon sehr erfahrener und gerechter Herrscher. Der König erreichte ein Alter, in dem Männer gewöhnlich ans Heiraten denken. Auch er begann, sich nach einer liebevollen Frau und wohlwollenden sowie gerechten Königin umzuschauen. Der königliche Hof begann sich mit Boten zu füllen, die Porträts bezaubernder Prinzessinnen und Fürstinnen präsentierten. Jeder Bote besang die Vorzüge seiner Herrin, was es dem König schwer machte, die richtige auszuwählen. Aber es gab ein Porträt, das er vom ersten Moment an, als er es erblickte, nicht mehr aus den Augen lassen konnte. Liebevoll betrachtete er das Gesicht der Prinzessin von ungesehener Schönheit, der Blick ihrer bezaubernden Augen traf ihn mitten ins Herz, und der König dachte sofort daran, um ihre Hand anzuhalten. Daher berief er die besten Maler aus dem ganzen Lande an seinen Hof, und die geschicktesten von ihnen bat er: „Malt mein Porträt, Ihr Meister. Nur um eines bitte ich Euch, fügt mir weder Schönheit noch Charme hinzu, malt mich so, wie ich bin, oder nehmt mir eher noch etwas von meiner Schönheit.“

Einige Tage später präsentierten die Künstler dem Monarchen und seinen Ratgebern die fertigen Werke, damit sie ein Porträt auswählen konnten, das der Bote der Prinzessin mit den bezaubernden Augen überbringen würde.

Pyšná princezna

Kdysi v dávných časech se za devatero řekami a devatero horami rozkládalo království, kde všichni lidé žili radostně a spokojeně. Každý uměl přiložit ruku k dílu a lidi práce těšila a zajímala, takže země vzkvétala a dařilo se v ní řemeslu i zemědělství. Lidé se také rádi společně scházeli, povídali si, zpívali a tancovali. Poddaní svého vladaře milovali a uctívali a bez reptání se podřizovali jeho vedení. Král Miroslav byl sice mladý, ale již velmi zkušený a spravedlivý vladař. Král dosáhl věku, kdy muži obvykle přemýšlejí o ženění. Také on se začal poohlížet po jemu milé ženě a vlídné a spravedlivé královně. Na královském dvoře se začalo hemžit plno poslů předkládajících podobizny půvabných princezen a kněžzen. Každý posel opěvoval přednosti své paní, a pro krále tedy bylo obtížné si mezi nimi vybrat tu pravou. Od jednoho portrétu však od první chvíle, kdy ho spatřil, nemohl odtrhnout oči. Se zalíbením se díval do tváře princezny nevídané krásy, pohled jejích uhrančivých očí ho zasáhl přímo do srdce a králi hned blesklo hlavou, že by se měl ucházet o její ruku. Povolal tedy na svůj dvůr nejlepší malíře z širokého okolí a nejzručnější z nich požádal: „Namalujte můj portrét, mistři. Jen o jedno vás žádám, nepřidávejte mi krásy ani šarmu, vyobrazte mě takového, jaký jsem, nebo spíš mi ještě krásy uberte.“

Za několik dní umělci představili hotová díla panovníkovi a jeho rádcům, aby mohli vybrat podobiznu, kterou posel doručí princezně s podmanivýma očima.

„Ich glaube, Herr König“, verneigte sich ein Ratgeber, „dass Ihr Gesicht alle diese Gemälde übertrifft. Meiner Meinung nach wird keines von diesen Ihrem Gesicht gerecht und in Wahrheit ähnelt es Ihnen in keinsten Weise!“

„Ich denke, lieber Herr Ratgeber, dass die Prinzessin nicht böse sein wird, wenn ich in Wirklichkeit etwas hübscher sein werde als auf dem Gemälde“, lächelte der König mit einem schelmischen Funkeln in den Augen, wählte schließlich das am wenigsten gelungene Gemälde aus und ließ es in einen kunstvoll geschnitzten Rahmen einfassen, der mit Edelsteinen besetzt war. Und am nächsten Tag, früh am Morgen, machte sich ein Gefolge mit dem Gemälde und Geschenken für den Vater der schönen Prinzessin auf den Weg, um bei diesem um deren Hand anzuhalten.

In den folgenden Tagen lief König Miroslav ruhelos in seinem Gemach auf und ab und blickte ungeduldig aus dem Fenster. Wann werden seine Gesandten endlich zurückkehren? Welche Botschaft werden sie ihm von der Prinzessin des Mitternachtskönigreichs bringen?

„Domnívám se, pane králi,“ klaněl se rádce, „že vaše tvář všechny tyto obrazy předčí. Podle mého názoru se ani jedna z nich vaší tváři nevyrovná a po pravdě se jí ani docela nepodobá!“

„Myslím si, milý rádce, že princezna se nebude hněvat, když ve skutečnosti budu o fous hezčí než na obraze,“ usmíval se král se čtveráckými jiskřičkami v očích a nakonec vybral ten nejméně povedený obraz a dal ho vsadit do umně vyřezávaného rámu osázeného drahými kameny. A druhý den časně zrána už vyjížděla družina s obrazem a dary k otci krásné princezny s žádostí o její ruku.

Následující dny král Miroslav nedočkavě přecházel po své komnatě a netrpělivě vyhlížel z okna. Kdy už se konečně vrátí jeho poslové? Jakou přinesou zprávu od princezny z Půlnočního království?

Und dann kamen sie – mit nachdenklichen und traurigen Gesichtern, die Augen gesenkt. Dem König war sofort klar: Er würde keine gute Nachrichten hören.

„Gnädiger König, uns ist eine so unerhörte Beleidigung widerfahren, dass wir Angst haben, Euch alles zu berichten!“

„Sprecht nur und verheimlicht nichts“, forderte der König die bestürzten Boten auf.

„Der König des Mitternachtskönigreichs und sein gesamter Hof empfingen uns herzlich, und ein jeder begrüßte begeistert Eure Bitte um die Hand von Prinzessin Tausendschön. Am nächsten Tag gingen wir, um der Prinzessin unsere Aufwartung zu machen. Sie ließ keinen von uns auch nur ihre Hand berühren, wir durften nur flüchtig den Saum ihrer Robe küssen. Und dann, werter Herr König – ich möchte es kaum aussprechen – dann betrachtete die Prinzessin Euer Porträt mit einem abfälligen Grinsen, gab es mir zurück und sagte hochmütig, dass der König auf dem Bild es nicht einmal wert sei, ihr die Schuhe zu binden!“

König Miroslav runzelte die Stirn und hörte dem Boten weiter zu. „Unsere Ohren wurden rot vor Scham, aber der alte König bat uns, Euch den wahren Grund für die Ablehnung zu verschweigen. Er beschwerte sich darüber, was er mit seiner stolzen Tochter alles ertragen müsse, und dass die ganze Angelegenheit sicherlich wieder irgendwie in Ordnung käme und seine Tausendschön der Hochzeit doch noch zustimmen würde. Aber so eine Königin wünschen wir uns nicht als Untertanen, Herr König, also verabschiedeten wir uns lieber schnell und kamen, um Euch zu berichten, wie die Dinge liegen.“

„Das war eine weise Entscheidung, ich bin mit Eurem Handeln voll und ganz zufrieden. Ich werde mich selbst um den Rest kümmern“, verabschiedete sich König Miroslav freundlich von seinen Boten, aber er fühlte die Demütigung in seinem Herzen und der Stolz der schönen Prinzessin ließ seine Wangen erröten.

A pak přijeli – na tvářích zádumčivé a smutné výrazy, zrak klopili dolů. Králi bylo hned jasno: Dobrou zprávu neuslyší.

„Milostivý králi, stala se nám neslýchaná urážka, až se bojíme vám všechno vypovědět!“

„Jen mluvte a nic nezatajujte,“ pobízěl zaražené posly král.

„Král Půlnočního království a celý jeho dvůr nás vřele přijal a všichni nadšeně uvítali vaši žádost o ruku princezny Krasomily. Druhý den jsme se šli poklonit princezně. Nikomu z nás nedovolila se dotknout její ruky, směli jsme jen letmo políbit lem jejího roucha. A pak, drahý pane králi... skoro se mi to ani nechce vyslovit... Potom princezna s pohrdavým úšklebkem pohlédla na vaši podobiznu, vrátila mi ji a povýšeně řekla, že král na obraze není hoden ani toho, aby jí zavázal její střevíc!“

Král Miroslav nakrabil čelo a naslouchal poslovi dál.

„Uši nám hanbou zčervenaly, ale starý král nás prosil, abychom vám pravý důvod odmítnutí nesdělili. Stěžoval si, co všechno od své pyšné dcery zkusí a že se určitě celá záležitost nějak napraví a jeho Krasomilka ke svatbě přece jen svolí. Ale nám by se taková královna pro naše poddané nelíbila, pane králi, tak jsme se raději rychle rozloučili a přijeli vám říct, jak se věci mají.“

„To bylo moudré rozhodnutí, jsem s vaším jednáním naprosto spokojen. O ostatní se postarám sám,“ vlídně se se svými posly rozloučil král Miroslav, ale v srdci cítil ponížení a tváře mu zbrunátněly nad pýchou krásné princezny.

Er ging in sein Gemach und lief wieder auf und ab, diesmal aber freudlos und betrübt, und in seinem Kopf kreiste ein Gedanke nach dem anderen, bis schließlich ein Plan in ihm reifte, der ihm gefiel. Er rief seinen treuen Ratgeber zu sich und vertraute nur ihm an, was er vorhat.

Am frühen Morgen herrschte ein ungewöhnliches Treiben auf dem ganzen Schloss und eine beunruhigende Botschaft ging von Mund zu Mund: König Miroslav macht sich auf den Weg! Der König übergab seinen Ratgebern die Verwaltung des Landes sowie des königlichen Hofes und begab sich am dritten Tag in Begleitung eines kleinen Gefolges auf die Reise. An der Grenze zum Mitternachtsreich verabschiedete er sich von seinem Gefolge, nahm nur etwas Geld und Kleidung für die Reise mit und ging ohne Begleitung zu Fuß weiter.

Es war ein wunderschöner Frühlingstag, die Vögel zwitscherten fröhlich, die Blumen dufteten berauschend und all die frische Schönheit lockte Prinzessin Tausendschön zu einem Spaziergang in die königlichen Gärten.

Odebral se do své komnaty a zase přecházel tam a zpět a zase a znova, tentokrát ale nevesele a zádumčivě, a v hlavě mu kroužila jedna myšlenka za druhou, až konečně uzrál plán, který se mu zamlouval. Zavolal svého věrného rádce a jen jemu jedinému svěřil, co zamýšlí.

Brzy ráno nastalo po celém zámku nezvyklé hemžení a od úst k ústům se nesla znepokojivá zpráva: Král Miroslav odjíždí! Král předal správu země a královského dvora svým rádcům a třetí den se v doprovodu nepočetné družiny vypravil na cestu. Na hranicích Půlnočního království se rozloučil se svou družinou, vzal si jen trochu peněz a oblečení na cestu a dál pokračoval bez doprovodu pěšky.

Byl překrásný jarní den, ptáčci vesele cvrlikali, květiny omamně voněly a všechna ta svěží krása vylákala princeznu Krasomilu ven na procházku po královských zahradách.

Die Gedanken der Prinzessin waren jedoch nicht allzu vergnügt. Sie dachte über die Ereignisse der letzten Tage nach. Bereits viele Fürsten, Prinzen und Herrscher hatten um ihre Hand angehalten, doch sie wies alle mit Verachtung und Spott zurück. Der alte König tadelte sie oft wegen ihres Stolzes. Tausendschön hatte aber auf sein Geschimpfe und seine Zurechtweisungen nur eine Antwort: „Mein Ehemann muss die Anderen durch seine Schönheit, Erhabenheit, Kunst und seinen Edelmut übertreffen; niemanden sonst werde ich heiraten!“ Gewöhnlich stampfte sie bei einer solchen Antwort mit dem Fuß auf und rümpfte erzürnt die Nase. Aber im Geiste machte sie sich Sorgen, dass ihr alter Vater wütend war, und dass sie oft wegen der Hochzeiten aneinander gerieten. Obwohl die Prinzessin ihr Näschen hoch trug, hatte sie in ihrem Herzen Mitleid mit der Armut und dem Elend der Menschen, zu denen das Schicksal nicht so großzügig war wie zu ihr. Ein schmutziger Bettler aber durfte sich ihr nicht nähern, damit ihre Schönheit und Unantastbarkeit nicht von seinen schmutzigen Händen befleckt würde.

Die Prinzessin wurde durch die Worte ihres Vaters aus ihren Gedanken gerissen: „Tausendschön, ich habe gerade einen neuen Gärtner eingestellt. Aber er scheint zu gelehrt für diese Arbeit zu sein. Stell dir vor, er kennt sich außer im Gärtnern auch in Literatur, Musik und vielen anderen Dingen aus. Ich glaube, wir hatten bisher noch nie einen derart gelehrten Menschen an unserem Hof, deshalb habe ich ihn direkt zum Obergärtner gemacht. Was meinst du?“

„Schwer zu sagen, Vater, ich habe ihn noch nicht gesehen. Aber du hast bestimmt das Richtige getan, denn – wenn er wirklich so ist, wie du ihn mir beschrieben hast – dann wird er an unserem Hof sehr nützlich sein. Und jetzt ist mir in den Sinn gekommen, dass er mir das Harfespielen beibringen könnte, wenn er sich so gut mit Musik auskennt und dazu noch so ehrenwert ist. Ich bedaure, dass mein Unterricht nach dem Tod des vorherigen Musiklehrers nicht fortgesetzt wurde.“

Der alte König stimmte begeistert zu, und so betrat Miroslav gleich darauf den Sommersaal, wo Tausendschön ihn erwartete.

Princezniny myšlenky však příliš rozjásané nebyly. Přemítala o událostech posledních dnů. Již mnoho knížat, princů i vladařů se ucházelo o její ruku, ale ona každého s pohrdáním a posměšky odmítla. Starý král ji za její pýchu často káral. Krasomila na jeho hubování a domlouvání měla jedinou odpověď: „Můj manžel musí svojí krásou, vznešeností, uměním a šlechtností vynikat nad ostatní, jiného si nevezmu!“ Obvykle při takové odpovědi dupla nožkou a zlostně pokrčila nos. Ale v duchu se trápila, že se její starý tatínek hněvá a často se spolu kvůli vdavkám poškorpi. Princezna sice nosila nosánek nahoru, ale v hloubi duše soucítila s chudobou a neštěstím lidí, ke kterým osud nebyl tak štědrý jako k ní. Jenže špinavý žebrák k ní nesměl přistoupit, aby svou špinavou rukou neposkvřnil její krásu a nedotknutelnost.

Princeznu z přemýšlení vytrhla tatínkova slova: „Krasomilko, právě jsem přijal do služby nového zahradníka. Ale zdá se mi pro tuto práci až příliš učený. Představ si, že stejně dobře jako v zahradničení se vyzná také v literatuře, hudbě a ledasčem jiném... Myslím, že tak učeného člověka jsme na našem dvoře doposud neměli, proto jsem ho zrovna udělal vrchním zahradníkem. Co myslíš?“

„Těžko říct, tatínku, ještě jsem ho neviděla. Ale určitě jsi dobře udělal, protože – pokud je skutečně takový, jak jsi mi ho vylíčil – pak bude na našem dvoře velmi užitečný. A teď jsem si vzpomněla, vyzná-li se tak skvěle v hudbě, a navíc je tak ušlechtilý, mohl by mě učit hře na harfu. Mrzí mě, že po smrti předchozího učitele hudby moje výuka nepokračuje.“

Starý král nadšeně souhlasil, a tak za okamžik Miroslav vstupoval do letní síně, kde na něj Krasomila čekala.